

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell

Ossos amorosos

1 De què va? Víctor, tímid fill d'uns peixaters que el volen casar amb una aristòcrata vinguda a menys, tot assajant al bosc declara amor a un esquelet de noia...

2 Com va? Pronunciar el nom de Tim Burton en va és com predicar en el desert cartró pedra de l'estepa pseudogòtica, quan just els grillats fantasmes barrocs campen foragitats de dins les nits romàntiques... Amb *La novia cadáver*, el Burton més al·lucinat des de *Pesadilla antes de Navidad*

treu les ridícules nèures llunàtiques a donar un tomb pel bosc i pels cementiris de l'imperi (el tebeo neogòtic i *neohalloween* s'ha estrenat l'1 de novembre, digues-li tonto al Tim). Les peripècies peripa-

tètiques de l'apocat Víctor fent la viu-viu amb una núvia cadàver vital, té els al·licients propis d'un Jerry Lewis sapastre, condemnat a enamorar una noia que, ni d'esquelet rostat, no el voldria. Malgrat el títol, Burton fa protagonista del tebeo a un noi.

Les núvies, la lluna i les papallones que alegren en el si d'una nit clara -unes nits *cavern-jazz* calaveres!-, guanyen en ritme -deu-n'hi do el cuc sorneguer- i en sentit d'un humor ranci, com quan un servidor me'n fotia, ultrasobradíssim, de les llunyanes Silly Symphonies disneyianes rescatades d'ençà 1932.

3 I va: estrictament reservat per a romàntics sense por al ridícul i el que diran...

La novia cadáver

Directors: Mike Johnson i Tim Burton.

Guió: John August, Pamela Pettler,

Ninots: Charles Grangel. *Música:*

Danny Elfman. *Gran Bretanya, 2005.*

76 minuts. Rambla.